
Activering

Een toenaderend activeringsbeleid voor moeilijk bereikbare jongeren

Wat we kunnen leren over het activeren van 'moeilijk bereikbare jongeren' uit de recente VDAB-experimenten

Van Parys, L. 2010. *Ongepaste vragen of een ongepast antwoord?* Eindrapport in het kader van de wetenschappelijke evaluatie van de experimenten moeilijk bereikbare jongeren. Leuven: HIVA.

In Vlaanderen wordt sinds 2004 ingezet op een sluitend activerend beleid langs de aanbodzijde van de arbeidsmarkt om de werkzaamheidsgraad te verhogen en de werkloosheid terug te dringen. VDAB levert enerzijds extra inspanningen om werkzoekenden tijdig op te roepen en te bemiddelen en begeleiden. Anderzijds wordt van de werkzoekenden verwacht dat zij op het aanbod ingaan en op hun beurt voldoende inspanningen leveren om zich in te schakelen in de arbeidsmarkt. Al snel werd vastgesteld dat dit beleid op nieuwe grenzen stoot. Een relatief grote groep jongeren – vooral in de steden – blijkt zich niet in te schrijven bij VDAB of haakt snel af na inschrijving met transmissie naar RVA tot gevolg (Vlaamse Regering, 2007). Om deze jongeren alsnog op te sporen en in te schakelen zette VDAB in 2008 negen experimenten op in acht steden. Op basis van de wetenschappelijke evaluatie van deze experimenten beoogt deze bijdrage volgende vragen te beantwoorden. Ten eerste, waarom maken deze jongeren geen gebruik van het VDAB aanbod – in acht nemend dat ze daarvoor gesanctioneerd kunnen worden? En ten tweede, met welke alternatieve aanpak kunnen zij wel worden bereikt en ingeschakeld?

Het Vlaams activeringsbeleid

2003 vormde een scharnierjaar voor het Vlaams activeringsbeleid. Twee politieke demarches op respectievelijk Vlaams en federaal niveau verankerden het zogenaamd 'rechten en plichten'-principe: het VESOC-akkoord met betrekking tot de sluitende aanpak en het Samenwerkingsakkoord met betrekking tot de begeleiding en de opvolging van werkzoekenden. Fons Leroy, gedelegeerd bestuurder van VDAB, spreekt van "De eerste alomvattende, grootschalige activeringsactie (...) waarbij het recht op begeleiding samen gaat met de plicht om op elk passend aanbod in te gaan" (Leroy, 2005).

Dit activeringsbeleid wordt stapsgewijs ingevoerd, beginnend bij de jongeren (-25). Het beleid bestaat uit twee luiken. Ten eerste levert VDAB extra inspanningen op het vlak van *bemiddeling en begeleiding* van elke werkzoekende. Zo moet het in 2007 afgekondigd Jeugdwerkplan (JWP) alle Vlaamse jongeren

aan de hand van een snelle diagnose en snelle en intensieve bemiddeling en begeleiding laten doorstromen naar duurzame tewerkstelling. Het tweede luik omvat een *versterking van de opvolging* van de werkzoekenden. Het Samenwerkingsakkoord van 2004 bepaalt dat VDAB elke informatie met betrekking tot de afwezigheid van een werkzoekende op een oproeping of met betrekking tot de weigering, stopzetting of het mislukken van een actie doorgeeft aan RVA (transmissie) (RVA, 2008).

Tegenover deze plicht van de werkzoekende om de nodige zoek- en activeringsinspanningen te leveren, staat in Vlaanderen het recht op een passende dienstverlening (bemiddeling, begeleiding, opleiding en werkervaring). Toch, zo blijkt uit de JWP-nota (2007) van de Vlaamse regering, kent ook dit 'evenwichtsbeleid' zijn grenzen: "Een relatief grote groep van werkzoekende jongeren zullen via bovenstaande aanpak [JWP] niet bereikt worden. Ze reageren niet op communicatie of haken vrij snel af, waarop ze worden uitgeschreven, met bijkomende transmissie van de gegevens aan de RVA indien ze uitkeringsgerechtigd zijn of schoolverlatter." Veeleer dan het plichtsbef van deze jongeren in vraag te stellen, verplichtte de Vlaamse overheid zichzelf om op zoek te gaan naar een aanbod waarmee deze jongeren alsnog kunnen worden bereikt en ingeschakeld op de arbeidsmarkt. We kunnen in Vlaanderen dus niet spreken van een ver doorgedreven 'work first' logica (zie ook Van Hemel & Struyven, 2008).

De experimenten 'moeilijk bereikbare jongeren'

In zijn zoektocht om zo'n aanbod te ontwikkelen op maat van de moeilijk bereikbare jongeren, bestelde VDAB om negen experimenten op te zetten in acht Vlaamse steden.¹ In zeven steden ging het regionaal VDAB-bestuur een partnerschap aan met een lokale vzw, in een stad met het stadsbestuur. Deze partners kregen de opdracht om in samenwerking met andere relevante lokale actoren (onder andere OCMW, CAW, het buurt-opbouwwerk en het jeugdwerk) op zoek te gaan naar minimum 30 jongeren in de stad en hen passend te begeleiden naar werk. De experimenten lopen van eind 2008 tot en met december 2010. In december 2009 stapten al zo'n 270 jongeren in de experimenten.

Non-take-up van rechten en plichten

Het fenomeen dat jongeren geen gebruik maken van de beschikbare dienstverlening wordt in de wetenschappelijke literatuur het probleem van 'non-take-up' genoemd. Hiermee wordt bedoeld dat een individu geen beroep doet op de sociale voorzieningen (bijvoorbeeld uitkeringen, diensten, hulp in natura) waar hij/zij recht op heeft. In het kader van activering is het issue van non-take-up echter complex in twee opzichten. In de eerste plaats gaat het hier niet om één sociale voorziening, maar twee voorzieningen van verschillende aard: een passend bemiddeling- en begeleidingsaanbod enerzijds en een werkloosheidsuitkering anderzijds. Ten tweede zijn beide voorzieningen aan elkaar gekoppeld in de voorwaardelijke zin. Het recht op de uitkering is gekoppeld aan de plicht om in te gaan op het voorziene bemiddeling- en begeleidingsaanbod. Bij het beantwoorden van de vraag waarom de jongeren moeilijk bereikbaar zijn voor VDAB, moeten we dus niet alleen de vraag stellen waarom zij niet ingaan op het begeleiding- en bemiddelingsaanbod, maar vooral waarom zij dit niet doen niettegenstaande het risico om (financieel) gesanctioneerd te worden.

In de non-take-up literatuur vinden we verschillende mogelijke verklaringen voor de moeilijke bereikbaarheid van de jongeren terug. Een eerste reeks hinderende factoren situeren we op het niveau van het *rechtbebbend individu*. Op basis van Kerr's model (van Oorschot, 1991) verwachten we dat volgende factoren bepalend zijn:

- Basiskennis, informatie ('ik weet dat de voorziening bestaat')
- Verondersteld recht ('ik kom in aanmerking')
- Overwegend positieve overtuiging en gevoelens met betrekking tot de (verwachte) procedurele en sociale uitkomsten van de aanvraag van de voorziening ('ik heb – alles in rekening genomen – baat bij de aanvraag van de voorziening')
- Aangevoelde stabiliteit van de socio-economische situatie ('er is weinig kans dat mijn situatie verandert op korte termijn')
- Aangevoelde nood ('ik heb nood aan de voorziening')

Zogenaamde 'trigger events' kunnen bovenstaande afwegingen van de jongeren echter drastisch wijzigen (van Oorschot, 1991). Denken we maar aan

een huwelijk of echtscheiding, een uithuiszetting, een zwangerschap, of het advies van een 'peer'.

In de tweede plaats verwachten we dat de take-up afhangt van de aantrekkelijkheid van de *voorziening* zelf. Naarmate de dienstverlening guller en kwaliteitsvoller is, makkelijker te verkrijgen en minder stigmatiserend is, zullen de jongeren er sneller gebruik van maken (van Oorschot, 1991; Hernanz et al., 2004).

Ten slotte stellen we ons de vraag waarom de jongeren zich niet lijken te laten afschrikken door een mogelijke sanctie omwille van het niet ingaan op het VDAB-aanbod. Nochtans blijkt uit economische evaluaties dat precies dit afschrikkend effect van activering het succes ervan uitmaakt, omdat de dreigende sanctie jongeren ertoe brengt om uit eigen beweging op zoek te gaan naar een job. Op basis van voorgaand onderzoek door Van Hemel et al. (2009) verwachten we dat de verklaring in de eerste plaats ligt in het feit dat jongeren hun rechten en plichten niet kennen en dus niet of onvoldoende op de hoogte zijn van de mogelijkheid tot sanctiëring. Onderzoek door Dean (2003) geeft bovendien aan dat negatieve ervaringen met de bemiddelingsinstantie de werkzoekenden er toe kunnen aanzetten om zich van de instantie af te keren – zelfs indien dit tot een sanctie kan leiden. Deze werkzoekenden verkiezen om zelfstandig de weg naar de (eventueel zwarte/illegale/precaire) arbeidsmarkt te zoeken om zich zo te behoeden voor een verdere krenking van hun identiteit en eigenwaarde. Ook van Oorschot (1991) geeft aan dat de vriendelijkheid, gedrevenheid en snelheid van de consulenten bepalend kunnen zijn voor de take-up.

Methodologie

Om de onderzoeksvragen naar de opzet, uitvoering en resultaten van de experimenten te beantwoorden hanteerden we een zogenaamde 'mixed method' aanpak (zie bijvoorbeeld Tashakkori & Teddlie, 2010). Dit is noodzakelijk om de beperkingen van het ene type data te compenseren met de voordelen van het andere type. Kwantitatieve gegevens zijn immers snel inzichtelijk, maar kunnen pas goed geïnterpreteerd worden als de achterliggende realiteit inzichtelijk wordt gemaakt aan de hand van een meer diepgaande kwalitatieve analyse.

De kwalitatieve analyse steunde op de volgende data:

- consultatie van experts,
- inhoudsanalyse van beleidsdocumenten op diverse niveaus,
- semi-gestructureerde interviews met diverse betrokken actoren (VDAB-verantwoordelijken (7), trajectbegeleiders van de uitvoerende partners (12) en medewerkers van partners van de uitvoerende partners),
- diepte-interviews met jongere die wel (34)² en niet deelnemen (3) aan de experimenten
- een nieuw ontwikkelde survey bij de trajectbegeleiders met betrekking tot hun aanpak en methodieken

De kwantitatieve beschrijvende analyse steunde op data afkomstig uit:

- het cliëntvolgsysteem van VDAB
- een nieuw ontwikkelde survey bij de trajectbegeleiders met betrekking tot de jongeren en het traject die zij aflegden tijdens de experimenten

Het profiel van de moeilijk bereikbare jongeren

Om een beeld te kunnen vormen van wie de 270 moeilijk bereikbare jongeren in de experimenten zijn, maakten we een vergelijking met de populatie van Vlaamse werkzoekende jongeren met betrekking tot enkele persoons- en arbeidsmarktkenmerken (VDAB Studiedienst, 2009). We stellen vast dat de jongeren een specifieke subset van deze populatie vormen. Ze zijn hoofdzakelijk man, laaggeschoold, van allochtone afkomst, langer dan een jaar werkzoekend, met een arbeidshandicap. Bovendien hebben slechts twee op de tien jongeren een rijbewijs en beheerst een op de tien het Nederlands niet of slechts in beperkte mate. Voor de helft van de jongeren had minstens één A7-transmissie³ plaatsgevonden naar RVA vooraleer in de experimenten te stappen. Ten slotte blijkt dat de jongeren worden geconfronteerd met een of meerdere niet-werkgerelateerde problemen (financieel, justitieel, huisvesting, drugs, medisch, psychosociaal, enzovoort). De deelnemers aan de experimenten zijn vermoedelijk slechts het topje van de ijsberg. Deze jongeren geven aan dat ze zelf nog jongeren kennen die in aanmerking komen, maar zich vervreemd hebben van de instellingen en van

elke overheidshulp. Ook de begeleiders menen dat meer inspanningen zullen moeten worden geleverd om de 'hardere kern' van de moeilijk bereikbaren te vinden en te overtuigen in de experimenten te stappen.

Verklaringen voor de non-take-up

Op basis van het onderzoek vinden we bevestiging voor de geformuleerde non-take-up hypothesen. Laten we beginnen bij de factoren op het niveau van de rechthebbende.

Jongeren zijn op de hoogte van het bestaan van VDAB, maar kunnen de rol van VDAB niet steeds onderscheiden van die van instanties als RVA, de vakbond en OCMW. Zij geraken dus verloren in de dienst- en hulpverlening.

Een minderheid van de jongeren heeft geen nood aan het VDAB-aanbod. Deze jongeren zijn niet serieus op zoek naar een job omdat ze kunnen steunen op ouders/partner of omdat ze een job hebben in het zwarte/illegale circuit. De uitstap is echter niet definitief. Vaak maakt een trigger event (bijvoorbeeld een zwangerschap van de partner of het breken met 'foute vrienden') dat zij alsnog een nood gaan onderkennen en toenaderbaar worden.

Niet alle jongeren hebben het gevoel baat te hebben bij de dienstverlening. Dit blijkt in de eerste plaats het gevolg te zijn van persoonlijke negatieve ervaringen met de VDAB, soms ook gevoed door de negatieve geruchten die zij opvingen over VDAB.

Met dit laatste punt komen we op een volgend verklaringsniveau: de dienstverlening zelf. De negatieve ervaring van de jongeren kan immers gezien worden als een frustratie ten gevolge van een mismatch tussen wat VDAB aanbiedt en wat zij zelf nodig achten. We stellen twee afstemmingsproblemen vast. Enerzijds blijkt het VDAB-aanbod onvoldoende laagdrempelig in diverse opzichten. Het gaat hier onder meer om een moeilijk taalgebruik, het ontbreken van geïndividualiseerde hulp bij het zoeken en analyseren van vacatures en het solliciteren, en de beperkte flexibiliteit op het vlak van afspraken. Anderzijds biedt het VDAB-aanbod geen antwoord

op de niet-werkgerelateerde problemen waar heel wat jongeren mee geconfronteerd worden. Deze problemen zijn van uiteenlopende aard (onder andere medisch, mentaal, psycho-sociaal, financieel, relationeel, justitieel, verslaving of huisvesting) en worden op diverse wijzen gecombineerd.

Blijft de vraag of deze factoren zo dwingend zijn dat de jongeren toch bereid zijn om hun plicht te verzaken op straffe van sanctie. In plaats van te focussen op psychologische factoren zoals problemen inzake attitudes, focussen we in dit onderzoek op het beslissingsproces bij de jongere om een inzicht te verwerven in de factoren die jongeren ertoe brengen 'ontoenaderbaar' te blijven.

In lijn met de verwachtingen stellen we in de eerste plaats vast dat jongeren hun rechten en plichten onvoldoende kennen. Dit is onder meer het geval voor jongeren in de wachttijd. Heel wat jongeren bevinden zich immers nog in de wachttijd en kunnen bijgevolg niet op korte termijn financieel gedepriveerd worden door middel van de sanctie. Ze beseffen of weten echter onvoldoende dat ze ten gevolge van een sanctie in de toekomst hun eerste uitkeringen zullen derven.

Vervolgens blijkt, dat zelfs wanneer zij op de hoogte zijn van de mogelijkheid tot sanctionering, zij de ernst hiervan onderschatten. Deze jongeren blijken dus het risico van te moeten leven zonder uitkering nog niet goed te kunnen inschatten.

Enkele jongeren bevestigen de hypothese dat wanneer een werkzoekende een dermate negatieve ervaring (stigmatisering, onpersoonlijke benadering, ontoereikend aanbod, enzovoort) had bij een instantie hij/zij zich van die instantie afkeert – zelfs wanneer dit kan leiden tot het verlies van de uitkering.

Ten slotte ontmoetten we ook enkele jongeren die geen druk voelen om hun plichten te vervullen omdat ze kunnen steunen op hun ouders of partner dan wel inkomsten verwerven in het zwarte/illegale circuit. Zij volgen hun eigen overlevingsstrategie en voelen de gevolgen van een sanctie bijgevolg minder.

Integrale trajectbemiddeling: een passend aanbod

De uitdaging voor de trajectbegeleiders van de negen experimenten was niet gering: een aanbod ontwikkelen waarmee de moeilijk bereikbare jongeren worden gevonden, begeleid en bemiddeld naar een job of opleiding. Het evaluatieonderzoek leert ons dat de trajectbegeleiders hier grotendeels in zijn geslaagd. Met de 270 jongeren konden zij volgende successen boeken:

- Bereikbaarheid: de helft van de jongeren daagt geregeld tot altijd op. Slechts een tiende wordt (na enige tijd) opnieuw onbereikbaar.
- Identificatie van het jobdoelwit: voor de overgrote meerderheid van de jongeren werd pas met hulp van de begeleider duidelijk wat zijn/haar jobvoorkeur feitelijk is.
- De jongeren leren vacatures zoeken en analyseren en solliciteren – vaardigheden die evident lijken, maar voor de meerderheid van de jongeren niet zo zijn.
- Zachte effecten: jongeren geven aan dat ze meer zelfvertrouwen en een juister zelfbeeld ontwikkelden en de stabiliteit van hun leefcontext vergrootten dankzij de hulp bij het oplossen van niet-werkgerelateerde problemen.
- Tewerkstelling en opleiding: de helft van de jongeren startte in minstens een job, een derde van de jongeren startte met minstens een opleiding. De duurzaamheid van deze resultaten blijkt echter problematisch. Een van de redenen die binnen het bereik van de interventie liggen, is het gebrek aan ruimte voor nazorg.

De aanpak waarmee de trajectbegeleiders deze resultaten behaalden, komt dicht in de buurt van wat in de jaren 1990 is te boek gesteld als 'integrale trajectbemiddeling': het tot een keten aan elkaar lassen van toeleiding, begeleiding, bemiddeling en nazorg. Drie dimensies blijken van belang in de gevolgde aanpak door de experimenten. Een eerste cruciale bouwsteen is het maatwerk: de inhoud, het tempo, de duur en de aanpak van de begeleiding worden aangepast aan de noden en wensen van elke jongere. Dit impliceert dat de begeleiding bij voorkeur in een een-op-een relatie gebeurt. Dit sluit echter niet uit dat in aanvullende groepsessies gewerkt wordt aan attitudes en vaardigheden. Een volgende meerwaarde ligt in de integraliteit van de aanpak. Naast de werkgerelateerde obstakels

hebben de begeleiders ook oog voor de diverse niet-werkgerelateerde problemen (financieel, justitieel, huisvesting, drugs, medisch, psycho-sociaal, enzovoort). Dit maakt dat het succes van de begeleiding tenslotte staat of valt met de kwaliteit van het netwerk aan dienst- en hulpverleners dat de begeleider rond zich weet uit te bouwen.

Conclusie

De positieve ervaringen met de experimenten voor moeilijk bereikbare jongeren in het activeringsbeleid bevestigen dat de sluitende aanpak in het systeem van activering ook terdege sluitend kan worden voor elk individu. Bij de onderzochte groep van jongeren blijken extra inspanningen om hen te benaderen, een relatief succes op te leveren. Voor het merendeel van de jongeren is de moeilijke bereikbaarheid een symptoom van het gebrek aan afstemming tussen het VDAB-aanbod enerzijds en zijn/haar persoonlijke en begeleidingsnoden anderzijds, veeleer dan van onwil om mee te werken. We stellen volgende pistes voor om de grenzen van het beleid te verleggen ten voordele van een meer inclusieve activeringsaanpak. Ten eerste kunnen enkele succesfactoren van de experimenten in het VDAB-aanbod geïntegreerd worden, zoals een aangepast taalgebruik, een grote flexibiliteit wat de afspraken betreft en meer individuele ondersteuning bij het zoeken van vacatures.

Ten tweede is een verdere uitbouw van een capaciteit voor integrale trajectbemiddeling wenselijk voor die jongeren die baat hebben bij een sterk geïndividualiseerde begeleiding – het gaat vaak om een complex geheel van niet-werkgerelateerde problemen.

In de derde plaats denken we aan een verbreding van het spectrum aan parameters ter beoordeling van het succes van een activeringstraject. Aan het rijtje van klassieke parameters (het al dan niet opstarten van een opleiding of het vinden van een job), kunnen volgende relevante succesmaten worden toegevoegd: identificatie van een jobdoelwit, kunnen zoeken en analyseren van vacatures, opkrikken van het zelfbeeld en de creatie van een stabiele leefcontext (opheffing van niet-werkgerelateerde hindernissen). Een aantal van deze nieuwe succesmaten zit op het terrein van de rand-

voorwaarden – die we hier breder definiëren dan kinderopvang en mobiliteit.

Ten slotte kan men zich in het licht van onze bevindingen afvragen in welke mate de voorwaardelijkheid van de uitkeringen voor deze risicovolle groep van jongeren moet worden behouden. Wat primeert is dat het beleid inzet op het toereiken van de nodige investeringsmiddelen (een passend aanbod) veeleer dan het ontnemen van de laatste verzekeringsmiddelen (de uitkering). Andere landen treden soms veel drastischer op bij al dan niet vermeende werkonwillige jongeren. Met als gevolg dat zij volledig van de radar verdwijnen. Het sanctioneren van deze jongeren houdt immers het gevaar in dat zij zich in de toekomst afkerig gaan opstellen van de samenleving, waardoor we dreigen in een situatie terecht te komen waar geen hulp meer baat. De oplossing in het werkdomein wordt dan het probleem van andere domeinen zoals welzijn en veiligheid. Veeleer dan een lik-op-stuk-activeeringsbeleid ligt de oplossing daarom bij een toenaanderend activeringsbeleid.

Liesbeth Van Parys
Ludo Struyven
HIVA-K.U.Leuven

Noten

1. Het gaat om Antwerpen (in samenwerking met Instant A), Eeklo (in samenwerking met Groep Intro), Genk (in samenwerking met Agora), Gent (in samenwerking met Instant A en Jong), Hasselt (in samenwerking met Agora), Kortrijk (in samenwerking met stad Kortrijk), Leuven (in samenwerking met Arktos en Wonen&werken) en Mechelen (in samenwerking met Instant A).
2. We slaagden erin de helft van de getrokken steekproef te interviewen. De redenen die de jongeren opgaven om niet

deel te nemen aan het onderzoek waren divers (sollicitatie/job/opleiding, vergeten, weigering). In enkele steden konden we wel enkele niet-geselecteerde jongeren interviewen om alsnog voldoende input bij de jongeren te kunnen verzamelen. We hebben geen aanwijzingen dat dit tot een flagrante vertekening van de resultaten zou hebben geleid.

3. Het gaat om een melding van VDAB aan RVA dat de jonge werkzoekende zonder (geldige) reden niet is opgedaagd na een herhaalde oproeping.

Bibliografie

- Dean, H. 2003. Re-conceptualising Welfare-To-Work for People with Multiple Problems and Needs. *Journal of Social Policy*, 32(3), 441-459.
- Hernanz, V., Malherbet, F. & Pellizzari, M. 2004. Take-Up of Welfare Benefits in OECD Countries: A Review of the Evidence. *OECD Social Employment and Migration Working Papers*, 17, Parijs: OECD Publishing.
- Leroy, F. 2005. VDAB: van “sterk in werk” naar “samen sterk voor werk”. *Over.Werk, Tijdschrift van Steunpunt WSE*, 15(4), 21-27.
- RVA. 2008. *Jaarverslag 2007*. Brussel: RVA.
- Tashakkori, A. & Teddlie, C. 2010. *Handbook of mixed methods in social and behavioral research*. Thousands Oaks: Sage.
- Van Hemel, L., Darquenne, R., Struyven, L., Vanderborght, Y. & Franssen, A. 2009. *Een andere kijk op bardnekkige jeugdwerkloosheid: Aanbevelingen en succesfactoren bij de inschakeling van laaggeschoolde jongeren*. Brussel: Koning Boudewijnstichting.
- Van Hemel, L. & Struyven, L. 2008. De harde kant van activering door de bril van de jongeren. *Over.Werk, Tijdschrift van Steunpunt WSE*, 18(3-4), 68-75.
- VDAB. 2008. *Conceptnota experimenten niet/moeilijk bereikbaren ikv het Jeugdwerkplan van 23 juni 2008*. Brussel: VDAB.
- VDAB Studiedienst. 2009. *Jaarverslag Arbeidsmarkt Vlaanderen 2009*. Brussel: VDAB.
- Vlaamse Regering. 2007. *Voorstel Jeugdwerkplan Vlaanderen* (versie 24 september 2007), Brussel.
- van Oorschot, W. 1991. Non-Take-Up of Social Security Benefits in Europe. *Journal of European Social Policy*, 1(1), 15-30.